

Monges Benedictines de Puiggraciós

Amb molt de gust publiquem a continuació l'escrit que sobre la seva vida i activitats a Puiggraciós ens han enviat les monges d'aquella comunitat. Creiem que interessarà a tots els lectors.

Se'ns ha demanat que expliquem el perquè i el com de la nostra presència a Puiggraciós. No hi tenim cap inconvenient, no hi ha pas res a amagar, si bé, com passa molt sovint amb les coses més senzilles, la nostra vida de monges dedicades a la pregària i al treball és moltes vegades inclosa fins i tot per aquells que es tenen per creients. El treball de les religioses d'ensenyament o d'hospitals és més entenedor, entra pels ulls. Una total dedicació a Déu per l'oració i l'estudi de l'escriptura, en una vida austera de treball manual en silenci i amb comunió amb altres germanes... com volem que sigui la nostra, no pot sinó suscitar, sense proposar-nos-ho, un interrogant als qui ens veuen. I és bo que sigui així. La grandesa i transcendència de Déu ho reclamen i només una mirada de fe pot donar una mica de llum de cara a la vida futura.

Què ens va portar fins aquí? La petició molt insistent de l'equip de mossens d'aquest arxiprestat a la nostra comunitat gran de Barcelona i el nostre desig de portar a terme una experiència de comunitat petita en la solitud de la muntanya.

L'equip de mossens ha estat també qui ha procurat la transformació de l'antiga hostatgeria en monestir, gràcies als donatius dels fidels d'aquestes parròquies i a les almoines que es recullen a l'església del santuari. De totes aquestes despeses en donen una àmplia ressenya a totes les parròquies en un full imprès cada any. De totes les millores que es van fent (l'aigua viva, el pintat de la casa i altres obres) nosaltres naturalment ens en beneficiem, però al nostre sosteniment hi procurem amb el treball manual que realitzem durant varies hores al dia. Treballem per a una fàbrica de Les Franqueses, treball que ens porten a casa, i si aquest ens minva confeccionem sarrons d'arpillera o petites coses d'art que venem aquí mateix o a algunes botigues. Un viure frugal i austere de monges no és de grans despeses.

Nosaltres no organitzem concentracions de jovent, de matrimonis o de religioses. Si vénen els acollim tan bé com ens és possible, però no a la nit, ja que les aglomeracions fan inevitable l'enrenou i el soroll, cosa ben poc adient a un monestir i volem que Puiggraciós sigui un lloc de pregària i silenci. Això ens vé encara més exigit pel fet que quasi sempre tenim plenes les dues habitacions que habilitem com a hostatgeria i aquests hostes han vingut per a uns dies de descans o reflexió. Aprofitem per dir-vos que els primers convidats a venir-hi sou els de la nostra comarca.

El que hem fet diverses vegades és convocar una vetlla de pregària, durant les primeres hores de la nit, a les que han assistit bon nombre de jovent. Tenim molt bon record, de l'última que vam celebrar la vigília de la Mare de Déu de setembre.

Breument us contarem el nostre horari de cada dia. Ens llevem a dos quarts de sis per començar les matines a les sis. Pausadament fem aquesta pregària de cants i lectures i acabem prop de les set. De set a vuit tenim oració en particular i a les vuit cantem Laudes que és la pregària de l'aurora. Cap a les nou, després d'esmorzar, anem al treball fins a les dotze en que tenim l'eucaristia quasi sempre compartida amb fidels. És el cim de la nostra jornada, el seu moment fort. Acabada la missa tenim un temps lliure que ben sovint és el temps de rebre els visitants. A les dues dinem i després sortim juntes al bosc a passejar. A dos quarts de quatre tornem al treball, després d'una curta pregària, fins a un quart de set que deixem el treball per anar a la pregària de la tarda, les vespres. Fins a les vuit tenim una altra bona hora més de pregària o lectura en particular. Sopem a les vuit i abans de l'última pregària, les completes, tenim un intercanvi d'impressions. Després el gran silenci i a descansar... Són quarts de deu.

Res de misteris en la nostra vida, ben senzilla, però plena d'una fe que volem compartir amb els germans i especialment els que tenim més aprop nostre i tenen el mateix ideal i així anem fent camí ajudant-nos mutua-ment cap al perfeccionament de l'amor que és el cap d'amunt de tota vida cristiana.

Perruqueria de Senyores

M.ª Dolors Massagué

Carrer Verge del Remei, s n. - Bloc A, 1er. 2.^a

SANTA EULALIA DE RONSANA

AGERMANAMENT AMB LA MISSIÓ DEL GUJERAT

Hi ha una dita castellana que diu: «obras son amores y no buenas razones». Ja fa temps que parlem d'aquest agermanament amb els cristians del GUJERAT. Coneixem una mica la seva situació que, per cert, és molt inferior a la nostra; les necessitats elementals que tenen i les calamitats que, per postres, tot sovint pateixen. És hora, doncs, que la comunió que tenim de pensament i de sentiment també la manifestem amb les obres.

Una cosa que tots podem fer, i no és pas la més gran, però que demostra la nostra bona voluntat, és comparar amb ells els nostres béns materials o econòmics. Encara que nosaltres tinguem necessitats, les nostres són tan secundàries en comparació a les seves que, si per ajudar-los deixéssim d'obtenir una cosa o un gust, no solament no quedaríem empobrits sinó que demostrariem el nostre despreniment i l'estimació pràctica que els tenim.

Acceptant, doncs, aquesta proposició els diumenges 14 i 21 de setembre es va posar a l'entrada de l'església una caixeta on, voluntàriament i apart de la collecta ordinària de la Missa, els que se sentíssin germans dels cristians del Gujerat poguessin dipositar el seu donatiu.

El diumenge 14 es va recollir 2.062 ptes. i el 21, 5.155 ptes. En total s'han recollit 7.217 ptes. No és gran cosa, però sí que és cert que alguns d'aquests diners han estat donats amb tot el cor.

Aquesta quantitat serà entregada a la representació de la Missió del Gujerat a S. Sebastián, perquè siguin ells els qui, de la manera que saben i fan habitualment, la facin arribar a aquells germans que ho necessiten.

A començaments d'agost vaig rebre una postal de S. Sebastián que deia literalment això:

«Estimado bienhechor: La noticia no es nueva, pero tiene toda la actualidad de las situaciones angustiosas.

El hambre sigue haciendo estragos en nuestra Misión. 12.000 pueblos del Gujerat han sido declarados por el Gobierno «zonas de hambre». Y en ellos, los que más están sufriendo son los niños. Muchos de ellos —la mayor parte— no comen más que un pedazo de pan en todo el día.

Los misioneros queremos hacer un esfuerzo para proporcionarles más alimentos. ¿No podría usted colaborar para llevar adelante esta ayuda urgente?»

Mn. Jaume Abril